Dijous 1 d'Advent

Text de l'Evangeli (*Mt* 7,21.24-27): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tot el qui em diu: "Senyor, Senyor", entrarà en el regne dels cels, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare que està en els cels. Molts em diran en aquell dia: "Senyor, Senyor, ¿no hem profetitzat en el teu nom, i en el teu nom no hem llançat dimonis, i en el teu nom no hem fet molts miracles?". I llavors els declararé: mai no us he conegut; aparteu-vos de mi, vosaltres que obreu la iniquitat.

Tot el qui escolta, doncs, aquestes meves paraules i les porta a la pràctica, s'assemblarà a un home prudent que edificà la seva casa sobre roca. I caigué la pluja i vingueren les riuades i bufaren els vents i envestiren contra aquella casa, i no s'esfondrà, ja que estava fonamentada sobre la roca.

I tot el qui escolta les meves paraules i no les porta a la pràctica és semblant a un home insensat, el qual edificà la seva casa damunt la sorra. I caigué la pluja i vingueren les riuades i bufaren els vents i envestiren contra aquella casa, i s'esfondrà i fou gran la seva ruïna».

© Albada Editorial / evangeli.net

«No tot el qui em diu: "Senyor, Senyor", entrarà en el regne dels cels»

Abbé Jean-Charles TISSOT
(Freiburg, Suïssa)

Avui, el Senyor pronuncia aquestes paraules al final del seu "Sermó de la muntanya", en el qual atorga un sentit nou i més profund als Manaments de l'Antic Testament, és a dir, les "paraules" de Déu als homes. S'expressa com a Fill de Déu, i és com a tal que ens demana de rebre el que jo us dic, com paraules de gran importància: paraules de vida eterna que han de ser posades en pràctica, i no solament escoltades —amb el risc d'oblidar-les o d'acontentar-se amb admirar-les o admirar el seu autor—, però sense implicació personal.

«Construir la casa damunt la sorra» (cf. Mt 7,26) és una imatge per a descriure un capteniment desassenyat, que no mena vers cap resultat i acaba en el fracàs d'una vida, després d'un llarg i penós esforç per a edificar quelcom. "Bene curris, sed extra viam", deia sant Agustí: corres bé, però fora del trajecte homologat, podríem traduir. Quina llàstima arribar només fins aquí: el moment de la prova, de

les tempestes i de les crescudes que necessàriament hi ha en la nostra vida!

El Senyor vol ensenyar-nos a posar un fonament sòlid, que prové de l'esforç per a posar en pràctica els seus ensenyaments, vivint-los cada dia amb petites decisions que procurarem seguir. Les nostres resolucions quotidianes per a viure l'ensenyament del Crist han d'acabar, així, en resultats concrets, tot i que no definitius, però dels quals podrem obtenir l'alegria i l'agraïment en el moment de l'examen consciència, a la nit. L'alegria d'haver obtingut una petita victòria sobre nosaltres mateixos és un entrenament per a altres batalles, i la força no ens mancarà —amb la gràcia de Déu— per a perseverar fins al final.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Vetlleu, ja que quan regna sobre l'ànima un pesat sopor, és l'enemic qui domina l'ànima i la condueix contra el seu propi gust. Per això ha parlat el nostre Senyor de la vigilància de l'ànima i del cos» (Sant Efrem)

- «L'Evangeli d'avui (Mt 7,21 ss) tracta d'una equació matemàtica: conec la Paraula, la poso en pràctica, estic construït sobre roca. Com la porto a la pràctica? Igual com es construeix una casa sobre roca. I aquesta figura de la roca es refereix al Senyor» (Francesc)

- «La pregària de fe no consisteix només a dir 'Senyor, Senyor', sinó a portar el cor a complir la voluntat del Pare (Mt 7,21). Jesús crida els seus deixebles a incorporar a la pregària aquest afany de cooperar al designi diví» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.611)

Altres comentaris

«Entrarà en el regne dels cels només el qui fa la voluntat del meu Pare que està en els cels»

Mn. Antoni ORIOL i Tataret
(Vic, Barcelona, Espanya)

Avui, la paraula evangèlica ens convida a meditar seriosament sobre la infinita distància que hi ha entre el mer "escoltar-invocar" i el "fer" quan es tracta del missatge i de la persona de Jesús. I diem "mer" perquè no podem oblidar que hi ha maneres d'escoltar i d'invocar que comporten el fer. En efecte, tots els qui, havent escoltat l'anunci evangèlic, creuen, no restaran confosos; i tots els qui, havent cregut, invoquin el nom del Senyor, se salvaran: ho ensenya sant Pau en la carta als Romans (vegeu: 10,9-13). Es tracta, en aquest cas, dels qui creuen amb autèntica fe, aquella que «obra mitjançant la caritat», com escriu també l'Apòstol.

És un fet, però, que molts creuen i no fan. La carta de sant Jaume ho denuncia d'una manera impressionant: «Poseu en pràctica la paraula i no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos» (1,22); «Si no es demostra amb les obres, la fe és morta» (2,17); «Així com el cos, sense l'esperit, és mort, també la fe sense les obres és morta» (2,26). És el que refusa, també inoblidablement, sant Mateu quan rebla: «No entrarà al Regne del cel tothom qui em diu: 'Senyor, Senyor'; hi entraran només els qui compleixen la voluntat del meu Pare del cel» (7,21).

Ens cal, doncs, escoltar i complir; és així com construïm sobre roca i no damunt de sorra. Com complir? Preguntem-nos: Déu i el proïsme m'arriben al cap —sóc creient amb convicció?; al sexe —porto una vida casta?; a la butxaca —comparteixo els meus béns amb criteri solidari?; a la cultura —contribueixo a envigorir els valors humans del meu país?; a l'augment del bé —fujo del pecat d'omissió?; al capteniment apostòlic —cerco la salvació eterna dels qui m'envolten? En una paraula: sóc una persona de seny que, amb fets, edifico la casa de la meva vida sobre la roca de Crist?